

gjort, hvad der kunde gøres, og at der er taget alle fornødne Hensyn. Der er bestemte Regler, hvorefter der gives Invalidbeforsjorgelse, og disse maa nødvendigvis overholdes for at kunne begrænse Antallet af de indkomne Forordninger paa en rimelig og retfærdig Maade. Smidbertid har vistnok Krigsbestyrelsen gjort, hvad den kunde, og stillet sig saa gunstig som muligt ligeoverfor hans Sag. Det pleier den idetmindste altid at gjøre, og man kan neppe bebrejde den nogensomhelst Sultenhed i saa Henseende. Seg skal, da Sagen allerede nu i saa lang Tid har staaet paa, og alle Bestræbelser have været forgjæves, ikke optage den igjen, da der slet ikke er kommet nye Momenter frem, der skulle tale for hans Berettigelse, men ganske sikkert skal jeg gjøre, hvad jeg kan, for at Justitsministeren tilstaae Moderen fri Proces.

Schelde: Seg skal kun kortelig udtale, at jeg ogsaa er stemt for, at Andragendet under Nr. 21 angaaende Konfirmationstvangen henvises til Kirke- og Undervisningsministeren, thi det forekommer mig, at det er noget saa ganske Naturligt, ligesom det ogsaa er Noget, som er fremme i Folket, at den Handling ikke længere bør være Tvang undergivet, og jeg tror, at dersom den høitærede Minister ønsker Bevis for, at der er Interesse for, at Sagen kommer frem, skal det ikke komme til at forto derpaa. Seg tror ligeledes, at Konfirmationen og den første Altergang ikke bør være uadskilligt forenede, thi som Sagerne nu staa, er Nadværens Nydelse dog i Virkeligheden fri, hvorimod Konfirmationen er tvungen, og som Følge deraf forekommer det mig, at de ikke absolut skulle staa i Forbindelse med hinanden. Seg skal som Følge af, hvad jeg her kortelig har udtalt, stemme for, at Sagen henvises til Ministeren. Hvad der egentlig bevægede mig til at tage Ordet, er Noget, som staaer i Forbindelse med den Ordning, som finder Sted nu ved Konfirmationsforberedelsen, nemlig den Beilængde, som Konfirmanderne have til Præsten under Konfirmationsforberedelsen. Det er jo som bekendt i de tyndt beboede Egne lange Strækninger, de have at gaa, og Konfirmationsforberedelsen finder jo Sted saavel Vinter som Sommer, og om Vinteren er det jo for smaa Pige-børn næsten uoverkommeligt at vinde frem, hvorimod man jo saa godt kan forstaa, at en Præst, der er midtjær i sin Gjerning, ønsker, at de følge Forberedelsen saa stadigt som muligt. Præstens Ønske, at de skulle komme, kommer let til at støde an mod de Hindringer, som Veiret og Fjæret lægge i veien. Det er mig bekendt, at der i den Kreds, jeg repræsenterer, har været store Bansteligheeder i saa Henseende. Det har truffet sig, at Pigebørn, som ere gaaede ud, og ogsaa ere naaede til Præsten, ere komne der med Klæderne gjennemblødt af Sne

og forfrosne, hvad der har bevirket Sygdomme, som i længere Tid have holdt dem fængslede til Leiet, og det har derfor været paatænkt at henstille til Ministeren, om der ikke kunde træffes en Ordning af denne Sag, og det er det, som har foranlediget mig til nu at tage Ordet. Det forekommer mig, at, naar en Præst, der har to Sogne, hver Søndag tager til Annesfognet og holder Gudstjeneste og ligeledes tager derover hvergang, der skal foregaa firkkelige Handlinger, maa det være ligesaa nødvendigt, at han tager til Annesfognet til Konfirmationsforberedelse een eller to Gange om Ugen, saaledes som Forholdene nu ere. Seg skal derfor gjerne henstille til den høitærede Minister, om der ikke ad administrativt Veie kan gøres Noget i denne Retning. Seg tror virkelig, at der er Trang dertil.

Formanden (Krabbe): Det sidst Berørte ligger egentlig ikke for.

Ordføreren (S. Pedersen): Smod Indstillingen under Nr. 8 er der jo navnlig gjort to Indvendinger, dels, at det var en Sag, der ikke laa for Folkethinget at behandle, dels, at, naar der skulde kunne tages Hensyn til et saadant Andragende, burde det ikke komme fra Folk, der stod udenfor Folketirken, men Stødet dertil burde gives af Folketirkens egne Medlemmer. Der er svaret paa begge disse Indvendinger, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa. Seg kan ikke erkjende nogen af dem for berettiget, navnlig kan jeg slet ikke forstaa, at det ikke skulde være Folkethingets Opgave at tage sig af den Slags Ting. Seg tvivler meget om, at der ad administrativt Veie kan gøres Tilstrækkeligt i denne Henseende, at der kan gøres saa meget, at alle Folketirkens Medlemmer føle sig tilfredse dermed. Seg antager, at det vil føre dertil, at der bliver at foretage en Lovforandring, og i saa Fald er det Nøgtdagen, der har dermed at gjøre. Naar der dernæst blev indvendt, at Stødet skulde komme fra Folketirken selv, er det allerede tilstrækkelig antydet, at der er en saadan Bevægelse igang i den Retning, saa at jeg ikke tror, at den ærede Minister vil komme til at savne Opfordring fra den Side, men da det, som sagt, muligen kan komme til at dreie sig om en Lovforandring, forekommer det mig, at det er rigtigt, at Folkethinget ogsaa antyder sit Standpunkt og gjør Sit til at holde Sagen varm og viser sig villigt til — og det mener jeg maa ligge i en Afstemning som denne — at tage dette Spørgsmaal under Overveielse og medvirke til en Forandring, dersom en saadan skulde være nødvendig. — Den ærede Krigsminister mente, at der fra Krigsbestyrelsens Side var gjort for den paagældende Sindssyge, hvad der kunde gøres, at den endog har behandlet ham saa gunstigt som muligt og været meget hensynsfuld imod ham. Det kan